

haabe, at den høitærede Indenrigsminiſter dog ved nærmere Eftertanke vil komme til Erkjendſe af i det Mindſte, at her er refereret korrekt, overensſtemmende med den af ham ſelv afgivne Skrivſe af 15de Februar 1875. Hvad Andragendet fra Seiers Kommune angaar, ſkal jeg kun ſige, at, hvis Paalideligheden af den høitærede Indenrigsminiſters Udtaleſe om, at Havnens Udvidelſe ingen Betydning har for Fiſkeriet, er ligesaa ſtor, ſom den ſynes at være i dette Tilfælde, vil jeg foreløbig ikke udtale mig videre-derom, haabende, at der maa komme en Underſøgelse tilſtede, thi ogſaa der ſiger Andragendet, at det netop er af Henſyn til Fiſkeriets Fremme, at Havnen har Betydning.

Indenrigsminiſteren (Tobieſen): Jeg tror, at den ærede Ordſører vil gjøre meget ud af en Uttring fra min Side, ſom ingenlunde var rettet imod, at han ſkulde have refereret Andragendet ukorrekt og ligeledes udtrykt ſig ukorrekt i Betænkningen. Men fordi det Udtryk, ſom af Miniſteriet for Northeds Skyld er blevet brugt i dets Svarſkrivelse til Bedkommene, hvor man jo ikke kunde gjøre Regnſkab for hele den Forbindelſe, hvori Rentegarantien og Forſtærkningsfondens Ciere ſtaa til Regjeringen, her er blevet gjengivet korrekt, kan jeg dog godt ſige, at Hovedgrunden, det, ſom har bevæget Miniſteriet til at reſolvere i den Retning, ſom det har, ikke i og for ſig er den, at Staten ad denne Vej vilde lide noget Tab, men den, at der i Forbindelſe med Statens Rentegaranti ſtaar en Forſtærkningsfond, i Forhold til hvilken Staten er ſtillet paa en ſæregen Maade. Jeg tror, at den ærede Ordſører, der ſynes at tage ſig denne Uttring fra min Side ſom en Bebreidſe, hvad den i Virkeligheden hverken er eller kunde tænkes at være, vil finde det naturligt, at man ikke har givet denne Fremſtilling ligeoverfor en Almueſmand, der umulig kan fatte, at det ſkulde være Grunden til ikke at give ham Underſtøttelſe, at der var en Forſtærkningsfond og dennes Forhold til Driften, Staten m. m. m. Naar jeg derfor her fremhæver dette, er det kun, fordi jeg vil lade det være klart, at der ikke er Tale om, at Staten vil være karrig med Underſtøttelſe overfor en Mand, der paa denne Maade er kommen til Skade, men fordi Statens Forhold ſom Rentegaranti er knyttet til Forſtærkningsfonden, over hvilken Staten ikke er berettiget til at diſponere. Jeg er enig med det ærede Medlem for Thy (Sagd) i, at Forſtærkningsfondens Ciere utvivſomt ville viſe den ſamme Humanitet ſom andre Menneſker i lignende Tilfælde; men jeg beder bemærket, at Staten ikke er berettiget til at viſe Humanitet med Andres Eiendom. Dette er Pointen for mig. Havde Spørgsmaalet været om, af Statskaſſen at give en Underſtøttelſe eller at give denne af en Fond, hvorover Staten eller Administrationen

var raadig, kunde der ingen Tvivl være om, at Humaniteten i dette Tilfælde vilde tilſige at gjøre det; men ligesaa viſt ſom man bør være human, ligesaa lidt er man berettiget til at være human med Andres Midler, over hvilke man ikke har nogen Diſpoſitionsret.

Ordſøreren (Th. Nielsen): Maatte jeg dertil bemærke, at det ſynes næſten mere end kiftelig af Staten, at den overfor Almueſmanden paatager ſig Skylden, for at han Ingenting kan faa, medens det dog er Forſtærkningsfonden, ſom har Skylden. Jeg vil ſige, at hvad enten der er Tale om at ſkrive til en Almueſmand eller til enhver Anden, er det dog rigtigere at fremhæve Hovedſagen og Sandheden, end at ſige Noget, der egentlig ikke er Tilfældet. Det viſer ſig nemlig nu, at det er ikke Statens Rentegaranti, der er i veien, men noget ganſke Andet, og Almueſmanden maa dog tro, at det er Statens Rentegaranti, der er i veien, og det er ſelvfølgelig det, der har foranlediget ham til at fremkomme med ſit Andragende, til at gjøre ſig Uleilighed og til at gjøre ſig Forventninger. Jeg bellager den Humanitetsfølelſe, ſom det næſten ſynes at være, der her er viſt fra Miniſteriets Side.

Frederikſen: Spørgsmaalet ligeoverfor Cierne af Forſtærkningsfonden gaar ſom nys antydet af det ærede Medlem fra Thisted (Sagd) aabenbart ud paa, om det er en ordinær Udgiſt for et Jernbanefeſtkab eller ikke, hvorom der her er Tale. Er det en Udgiſt af den Beſtaffenhed, at der maa ſiges at vedrøre Driften eller Anlægget af det vedkommende Foretagende, ſaa er det Noget, ſom ingen af Forſtærkningsfondens Aktionærer kan modsætte ſig. Nu ſkulde jeg antage, at neppe nogen privat Mand, der har ſet ſaadant Foretagende for ſom det her berørte, vil negte at give en Underſtøttelſe af den i Andragendet omtalte Art. Naar en Mand, ſom er i Ons Tjeneste, kommer tilſtade, ſaaledes ſom Tilfældet her har været, vil neppe Nogen, der ſtaar i Spidsen for et ſaadant Foretagende, være ſaa inhuman ikke at give ham Underſtøttelſe, ja, det vilde være i den Grad inhuman, at det ligefrem maa ſiges at være Coutume eller Regel at give Underſtøttelſe i dette Tilfælde. Jeg ſkulde derfor tro, at ingen Ciere af en Forſtærkningsfondsaktie vil kunne reiſe nogen Indſigelse derimod. Dertil ſkal jeg endnu ſøje, at Ingen let vil falde paa at reiſe Skygge af Tvivl om, at ſamtlige Ciere jo ville billige en ſaadan Udgiſt, naar man veed, hvem Forſtærkningsfondseierne i det her paagjældende Tilfælde ere, kan man viſt være fuldt overbevist om, at de ville det.

Berg: Jeg vilde udtale mig i ſamme Retning ſom det ærede Medlem, der nys havde Ordet. Jeg forſtaar ikke den Betragtning af den